

BIBLIOTECA *MARCEL·LÍ DOMINGO*

Recull de premsa local i comarcal

La Política i la Ciutadania

per RAMON MIRAVALL

Aquest any el país, dins del procés polític-social de la història contemporània, ha cobert una fase important. Al clam de la unitat i del consciencament, dins de les possibilitats de penetració en la dormida consciència popular, la majoria de gent que viu i treballa a Catalunya ha votat pel país i per la democràcia —segons les tradicions— que es concreten en l'Estatut de 1932 i en la Generalitat.

Els partits polítics, com en una veritable desfilada, ens han exposat a mitges els seus programes i les seues metes perquè tots anaven menats per un impuls comú, unim'ni, emergit de la consciència del poble i com a producte de la circumstància —tant treballada durant els darrers anys— i els catalans vells i els catalans nous han votat per l'autogovern, per les seues llibertats, pels seus millenarís drets com a poble. Catalunya s'ha reafirmat en els seus idearis i en la seua personalitat i, en estructurar-se el desig col·lectiu, els catalans tornarem a ésser considerats hòmens, així com responsables dels destins de la nostra pàtria.

L'assoliment de les llibertats i de les institucions de govern, el replantejament de Catalunya com a nació, no el tenim però per un veritable objectiu final: el veiem com un èxit necessari i de caràcter inicial i també elemental amb miras a la normalització bàsica de la nostra terra. Els partits polítics han lluitat i lluiten ultracràmerament per implantar aquests ideals comuns, però la lluita veritable tan sols s'iniciarà tan aviat com l'Estatut i la Generalitat siguin una realitat operant.

Tortosa ha manifestat, amb el seu vot, la seua confiança en el futur, el seu seny. Ha votat als qui lluiten pels interessos comuns a tota Catalunya, però el restabliment de les institucions que desitja no han de solucionar els problemes existents, la que tan sols han de possibilitar la seua resolució.

Arribats a tal punt, a la nostra ciutat i comarques, a la Vegueria de l'Ebre, podríem seguir molts camins diferents, tots ells veritables problemes a resoldre. Nos ocuparem tan sols d'un problema, el més elemental: l'humà. Ho fem perquè pensem que cal anar més enllà del disseny d'un poble, de la lluita política, de les estructures econòmiques, de la rancúnia i del disseny de poder: pensem que cal anar vers tot allò que és més fonamental pel fet que constitueix l'ànima del poble, l'esperit de l'individu, allò que a desgrat de la seua abstracció nos ha fet de tal manera que ha prevalgut i s'ha imposat davant les urnes.

La política —mai no hem d'oblidar que la paraula deriva del mot «polis» tratives que condicionar els interessos de classe, que impulsen uns idearis de domini o d'expansió territorial conseguint. La gent del carrer no es mou o no es sol moure sota aquests signes mentre no hi hagen unes veus superiors que els empenye. La gent viu de realitats més senzilles i, quan l'Estat és territorialment molt gran, no abasta l'alta política: no sol entendre-la ni sol portar-la-hi.

La política — així com hem descobert que la paraula deriva del mot «polis» o «ciutat» — cal fonamentar-la sobre les tendències, en tota aquella praxi humana que són el primer punt punt de partida de l'individu i de les col·lectivitats. L'home del carrer entén la política quan aquesta convergeix en el seu pla d'actuació amb la seva praxi política. És el pla polític el que ha de dirigir. Aquests són els eixos lògics, tots fonamentals, però a més molt dilatats si ens situem en espai més «còpica» a les possibilitats actives i aprehensives de l'individu i de les col·lectivitats. És el pla polític el que ha de dirigir la política, és el producte de la raó i del sentit pràctic de la vida, dels començaments col·lectius que els temps han deixat i han ajustat d'acord amb els nous consensos i manaments de la societat. És el pla polític el que ha de dirigir la política de la seva àrea territorial, del país, dels seus veïns o de la corporació municipal i sabrà opacar amb coneixements de causa: política d'Espanya, d'Europa, de l'Occident, de l'Est, de l'Àfrica, de l'Amèrica, de l'Àsia, de l'Oceania, de l'Antàrtida. Cal trobar i exigir a l'home en el seu medi habitual i en aquests condicions que l'han modelat espiritualment i humanament, i de desenvolupar

Fugim de les denominacions particulars quant a estructures i estudi i plantejem-ho globalment. Tot plegat, vist d'aquesta manera que arrela directament amb l'impuls humà més primari, el fenomen rep un nom: cultura.

La cultura no és allò d'haver après a llegir o a escriure, de saber el nom dels reis de Castella, de conèixer l'autor d'una obra literària o de resar el Credo en llatí. La cultura és un fenomen global, tot ho inclou i ho encamina, és el fruit de totes les experiències humanes, i també el solatge que l'estudi brinda en l'individu, el cap de deixar reposar la ment en el temps i en la vida. Dins de la cultura, l'estudi és la palanca de llançament per a l'intel·lectual, per aconseguir nivells humans més alts i un creixent index de progrés per a un poble. Qualsevol cultura sol portar sempre un qualificatiu, i és precisament aquest el que integra l'individu a una societat, a una filosofia, a una manifestació humana clarament diferenciada d'altres.

Amb això s'inicia act el plantejament pluridimensional que adduïm abans: l'individu, com a membre d'una societat, lliure encara de qualsevol tendència ideològica, al que d'immediat cal incloure entre els membres integrants d'una família i d'una societat. Després l'home està vinculat a la comunitat i a la societat, i per tant, té el deure de contribuir a l'èsser un membre útil a la comunitat, cal formar-lo honestament, o sigui, en relació a la convivència i amb clares mires al civisme, a la gestació obligada d'un ciutadà que es o haurà d'èsser. Cal dotar-lo així d'uns coneixements que li permetran com-

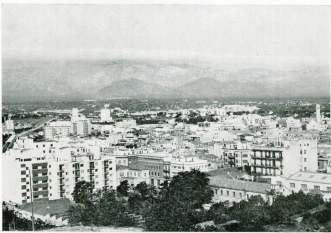
prendre, a tots els nivells, els conceptes bàsics pels que es regeix la seua comunitat: llengua, pensament, dret, institucions, línia històrica, problemàtica social, estructures... Quan l'individu hage digerit aquestes coneixences podrem dir que comptem amb un veritable ciutadà.

Per això analitzem —a part de tota la complexa problemàtica que envolta les comarques de la Vegueria de l'Ebre—, que arrenca amb de grans i clars problemes tan aviat com la política general valoren en el seu punt les necessitats veritables del país real. Sin problemes de base que Tortosa cal que hi planti cara amb bon determini i decisió, donant-los prioritat perquè constitueixin el punt de partida de tota la política que s'ha de desenvolupar amb la ciutadania, tot i respondre a les obligacions materials i espirituals a les que Tortosa està obligada qualsevol a tota la Vegueria, com a urbs, com lloc de coordinació, de convergència territorial i de serveis intercomarcals. Mai no podrà, però, ser, ni ha de ser, el centre únic de la vegueria, perquè cap dels seus trets no existeix sense l'elemental blasfèmia humana que els ha creats per administrar-les i desenvolupar-les comunament.

[illegible]

La Tortosa del Romanticisme, la marginada, la de les capelletes i la de les grans passes, la de les mitificacions i la dels savis oficials ha d'ésser un fruit del passat, d'un passat que no el veiem millor que el present. La Tortosa d'avui i la de demà ha d'ésser una Tortosa real, amb nova gent que s'ajuste canvi a uns problemes que no poden ésser nous aljornats, i el major dels problemes és la conscienciació ciutadana, la necessitat d'haver-hi homes preparats per obrir amb coneixement de causes i amb responsabilitats que s'hi despreparen. Els ciutadans estaran preparats quan amb un esperit just i arrelats en els fonaments, tinguin ale per demanar responsabilitats a aquells que ha destinat a administrar els béns polítics i culturals que els són comuns.

Entenem que la política ben plantejada comença des d'aquests punts ençà, puix que són els més immediats a l'individu i, per això mateix, cal tractar-los amorosament perquè són els més nostres, els que portem dins de tot, encara que s'hagi arribat a l'extrem de quelcure recobranlos si és que aspirem a una societat més humana, a uns ideals superiors i a una vida que nos done

més satisfaccions. Cal combatre per moltes necessitats socials i econòmiques, però cal lluitar sobre tot contra la deshumanització i pel sentit bàsic de ciutadania, de civisme o de responsabilitat cívica. D'aspirar a un país en pau, al treball i al progrés, amb benestar, hem de començar a construir des de casa

nostra, des del nostre carrer i des de la nostra ciutat: llavors és quan la política esdevé ciutadania i quan la ciutadania cal que segueixi estructurant-se dins de la cultura que nos és comuna als individus que formen la nostra societat.

